

»Han, som krydser de kloges tanker, så de ikke virker noget der varer« (Job 5,12)

Kristus døde for vore synder!

Når apostelen Paulus taler om vor Frelser og benævner ham *Kristus*, ligger der mere deri, end når vi siger Kristus. For os er det nærmest et navn ved siden af Jesus. Vi tænker ikke nærmere over, om vi anvender det ene eller det andet navn.

Kristus

Han er den af Gud salvede, der skal befri Guds folk, altså den Messias, Gud lovede at sende.

Ham ventede (og venter) Israels folk på, især de, der gjorde (og gør) alvor af deres Guds-dyrkelse. En sådan var *Saul fra Tarsus*. Han var oplært ved den højagtede Gamaliels fødder i loven efter al dens strenghed og var mere nidkær for Gud end alle andre (Ap. G. 22,3 og Fil. 3,5-6). Han vidste, at Guds forbandelse hviler over dem, der ikke lyder HERRENS bud og som viger bort fra Hans vej, men at velsignelsen hviler over dem, der adlyder Ham og holder budene. Det står skrevet adskillige steder i Guds ord, så det kan der ikke herske nogen tvivl om.

Følgelig samlede Saul fra Tarsus al sin viljes kraft og karakters styrke om at holde Guds bud, og det lykkedes ham i forbløffende grad, thi han var ulastelig efter lovretfærdighedens krav. Han ærede sin fader og sin moder, han holdt sabbatten, han stjal ikke, bedrev ikke hor, begærede ikke sin næstes ejendom – og ikke blot det, han overholdt loven efter dens strengeste udlægning med regler for enhver detalje i den daglige tilværelse.

Han vidste, at dagen kommer, da HERREN griber ind – den dag, da Messias befrier sit folk – da skal der atter kendes forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, der ikke gør det (Malak. 3,17-18), og Saul ville være retfærdig, en, som tjener Gud, og det kan man kun være, hvis man holder Guds lov!

Derfor var det utænkeligt, at en, som Guds forbandelse hvilede over, kunne være Befrieren, Messias. Det var ikke alene utænkeligt – det var oprørende og gudsbespotteligt.

Og nu var der en ved navn *Jesus*, som blev udgivet for at være Kristus, Befrieren. Det var det mest oprørende, Saul nogensinde havde været konfronteret med, thi Jesus var blevet henrettet ved at blive korsfæstet, altså hængt op på et træ, og Guds hellige lov siger tydeligt og klart, så ingen kan misforstå det, at en, der er hængt op i et træ, skal begraves samme dag, thi en hængt er en Guds forbandelse, og du må ikke gøre dit land urent (5. Mos.

21,22-23).

Man sagde om ham, at han havde gjort mange undergerninger, bl.a. givet blinde deres syn, døve deres hørelse og endog oprejst døde. Kan være – men det betød intet i sammenligning med, at han blev hængt op på et kors og var en Guds forbandelse – han kunne umuligt være Kristus, Befrieren – det forbød selve Guds lov – alt det »positive«, der kunne siges om ham, havde i denne sammenhæng ingen betydning – heller ikke, at han, som nogle påstod, var blevet dømt med urette. Havde han været Messias, således som han selv sagde, da havde Gud grebet ind og aldrig ladet ham blive hængt op på et træ, thi Gud går ikke imod sit eget ord!

Derfor fandt Saul fra Tarsus behag i, at Stefanus blev stenet – og derfor var han rede til at drage til Damaskus og få fat i Jesus-tilhængerne der – thi hvis en så oprørende lære vandt udbredelse, ville Guds forbandelse brede sig over hele landet.

Kristus, Messias er indbegrebet af guddommelig herlighed og kraft, thi Messias er den, Gud har salvet med sin egen Ånd! Alt andet var løgn!

Jesus

Men det skete, da han var undervejs og nærmede sig til Damaskus, at et lys fra Himmelen pludselig strålede om ham. Og han faldt til jorden og hørte en rørt, som sagde til ham: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?« Han sagde: »Hvem er du, Herre?« Han svarede: »Jeg er Jesus, som du forfølger.«

Her skete det, der næst efter Jesu død og opstandelse formentlig har den største betydning i menighedens historie. Det blev åbenbaret Saul, at Jesus, den korsfæstede, er Kristus, Befrieren, Messias.

Da Saul spurgte, hvem er du Herre? svarede Herren ikke: »Jeg er Kristus!« men: »Jeg er Jesus!« og fjøede til: »som du forfølger!« Den herliggjorte, der så ud som solen, når den stråler i sin glans, var altså identisk med ham, der hang på et kors og som blev begraves samme dag! Der blev vendt op og ned på alt i Sauls tilværelse!

Han, der havde sat alt ind på at være retfærdig, lå nu sønderknust, thi hele hans hidtidige liv var en eneste stor synd – en synd, der havde gjort ham til en grusom mand, hildet i hjertets hårdhed, hjertets kulde.

Han havde været total blind og døv for Sandheden. Hans indgående kendskab til Guds lov og hans nidkærhed for at holde

budene havde ikke skænket ham det mindste lys, men befæstet ham i hans blindhed og døvhed, skønt han selv havde været overbevist om, at han både så og hørte bedre end alle andre.

Den Jesus, der var født af Maria og som havde arbejdet som tømrer, indtil han trådte offentligt frem – den Jesus, der havde vandret omkring og gjort godt imod så mange – den Jesus, som var blevet mishandlet og pint og derefter korsfæstet blandt to røvere – den Jesus, som var død på et træ og begravet samme dag, talte til ham fra herligheden! Han var altså Messias, Kristus, Befrieren! Og Ham havde han hadet og stået imod af al magt! Ham havde han hånet, og hans disciple havde han mishandlet! Men denne Jesus talte ikke til ham fra herligheden for at fordømme og forkaste ham! Han ville frelse ham, sin ærgeste fjende, thi Han elskede ham!

Jesus havde i sit korte jordeliv opfyldt loven – det havde Saul ikke, skønt han var udadledig efter lovretfærdighedens krav. Jesus var uendeligt »bedre« end Saul – uendeligt helligere – der var en så uendelig forskel imellem denne Jesus og denne Saul fra Tarsus, at den ikke kan beskrives med ord – denne uendelige forskel og afstand imellem dem erfarede Saul, da han lå med ansigtet imod jorden.

Hvad med al Sauls egen retfærdighed og udadledighed? Den var, i lyset af den herliggjorte Jesus, *synd* – intet andet end synd fra først til sidst – lovtroskab er ikke tro på Jesus og derfor synd (Johs. 16,9) – mørke – fortabelse!

Men i dette mørke sagde Gud: »Af mørke skal lys stråle frem!« og blev selv et skinnende lys i Sauls hjerte, og fra da af lyste kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn klart fra det skrøbelige lerkar, som han, den stærke mand, var forvandlet til af Guds overvældende nåde og barmhjertighed (2. Kor. 4,6-7).

Kundskaben om Guds herlighed

Sauls omvendelse har, som før nævnt, haft afgørende betydning for menigheden til alle tider.

Ingen har klarere end han forkyndt, at loven ikke har nogen plads i det nye liv, som han var blevet opvakt til ved Jesu barmhjertighed imod ham. Loven, som han havde holdt efter dens ordlyd, havde ikke gjort ham retfærdig – tværtimod! Den kan altså ikke frelse. Den kan kun fordre og opstille betingelser, men den har ingen kraft. Skal man blive frelst ved loven, må

man hente kraften dertil fra sig selv – og den kraft findes ikke i noget menneske, end ikke det mest oprigtige.

Loven kan ikke frelse – har den slet ingen kraft? Jo, den er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Den gjorde den lovtro Saul fra Tarsus til den største af alle syndere – en større synder end de syndere, der ikke tog det så nøje som han med at holde budene!

Loven kan ikke. Men Jesus fra Nazaret, Marias søn, Guds søn, kan – og Han kan frelse fuldt og helt! Han er ene om at frelse. Intet menneske kan hjælpe ham dermed, heller ikke for sit eget vedkommende, slet ikke ved at forsøge at holde loven.

Jesus holdt loven, idet han *opfyldte* den, d.v.s. virkeliggjorde dens væsen, som er: du skal elske HERREN din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv! Men i de lovtro farisæeres opfattelse overtrådte han sabbatsbudet og nogle bud om renelse – og så gjorde han sig selv til eet med Gud og var i det hele taget ikke nogen ydmyg mand – han var en Gudsbespotter!

På korset *opfylder* Jesus Guds bud, så det blev fuldbragt, – se Ham elske Faderen af hele sit hjerte, skønt Faderen giver Ham hen for os alle og gør Ham til en forbandelse for vor skyld – og se Ham elske sin næste og os alle som sig selv, idet Han uden at åbne sin mund til nogen bebrejdelse giver sig hen som Guds lam, der bærer vor synd bort for stedse!

Han mere end opfylder loven, thi Han tager skylden for al verdens synd på sig, så straffen bliver lagt på Ham! Han er selve retfærdigheden, men tager skylden for og straffen over al uretfærdighed på sig! Derfor blev han på Golgatas kors en forbandelse for vor skyld.

Han døde og blev begravet, men han så ikke forrådnelse, thi den tredie dag opvakte Gud ham fra de døde og »tog imod Ham« som verdens Frelser og Befrier, ikklædt den herlighed, som fattes ethvert menneske på grund af dets synd.

Ham, Gud tog imod, får vi lov til at tage imod. Enhver, der gør det, får ret og magt til at være Guds barn. Selv den ugudelige, der tror på Jesus Kristus, er dermed retfærdiggjort (Rom. 4,5).

Ingen, der tager imod Ham, har noget at rose sig af. Saul fra Tarsus har ikke mere at rose sig af end røveren på korset. Al æren for vor frelse tilhører Jesus, Frelseren, alene. Af nåden er vi frelst; det skyldes ikke os selv, Guds er gaven; det skyldes ikke gerninger, at nogen skal kunne rose sig eller fremhæve sig lidt eller meget i forhold til andre frelste.

Blev Saul fra Tarsus ikke frelst, fordi han var så oprigtig, og fordi han trods sin kortsynethed dog alligevel inderst inde

søgte Gud og ville tjene Ham? Nej og atter Nej! Det er en lovisk tanke, der underminerer evangeliets kraft. Jesus kom ikke for at frelse retfærdige eller helbrede de raske. Røveren på korset havde intet tilfælles med Saul, men blev frelst lige så fuldt og helt.

At Saul blev frelst er en undtagelse fra sandheden om, at Gud går de retfærdige forbi. Derfor måtte han så dybt ned i støvet. Der lærte han, at det beror ikke på den, der som han vil og som han anstrenger sig, men på Gud, som viser barmhertighed mod, hvem Han vil, og som – underet over alle undere! – ville, at denne usympatiske, afstumpede og følelseskolde, selvtilfredse og væmmelige farisæer skulle frelses.

Ikke underligt, at der ikke var nogen plads til loven i det liv, Paulus fra da af levede under Guds ufortjente kærligheds herredømme! Han var et nyt menneske, fyldt af Guds Ånd, optaget af at gøre godt imod enhver! Altså ikke optaget af at stille krav, men af at omfatte enhver således, som Kristus havde taget imod ham! Således blev lovens krav (du skal elske!) opfyldt i ham, fordi han ikke mere var under dens herredømme, men under nådens.

Og under nådens herredømme var Paulus fri – så fri, at det kneb for apostelen Peter at følge og forstå ham.

Paulus var fri for samvittighedsskrupler. Kærligheden har ingen betænkeligheder ved at elske og gøre sig ingen skrupler derover. Og når man ikke har nogen betænkeligheder, har man heller ikke nogen hemmelig frygt.

Altså ikke nogen hemmelig frygt for, om Guds nåde i Jesus Kristus virkelig er nok – om der nu alligevel ikke fattes noget.

Den frygt var og er vidt udbredt i kristne kredse, og der er altid »forkyndere« og »alvorsmænd«, der anviser andre veje til at komme af med den end den vej, Paulus anviste: troens vej alene! Disse »forkyndere« er lovens tjenere mere end Herrens. De fremhæver derfor, at der må en dybere »indvielse« til – eller en dybere »ydmygelse« – eller et »lydighedsoffer« – på Paulus' tid »omskærelse« af hedningekristne – eller en større »udskillelse« fra verden (»tag ikke – rør ikke« – o.s.v.) – listen over alt det, den kristne må gøre for at blive virkelig fri, er endeløs. Paulus nærmest rasede over alt sådant (se Galaterbrevet!). Intet af det fører nogen nærmere Jesus – tværtimod! Det førte dem tilbage til deres egen indsats og dermed bort fra evangeliet. Det leder hen til deres egen kraft, bort fra Guds!

Hvis der skal en dybere ydmygelse eller indvielse eller adskillelse til, så virker Herren den som en frugt af sin barmhertighed og kærlighed. Derfor hjælper

lovens forkyndere ingen, thi kun evangeliet er Guds kraft, der udvirker, hvad Gud vil, når den ikke hindres af vantro.

Paulus ville ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, thi alt andet er kraftløst. Kun ordet om Ham vækker og fornyer den tro, der er med håb imod håb og derfor fastholder, hvad Gud har lovet, og som Han derfor også skænker.

Guds kærlighed er alene i stand til at drive enhver frygt ud!

Kristus Jesus

Udenfor Damaskus lærte Saul fra Tarsus, at kun hvor *Jesus* er kendt og elsket, er *Kristus, Messias, Den Almægtige* kendt!

Det gjorde ende på al den »herligheds-teologi«, han hidtil havde været talsmanden for: at hvor Messias hersker, er alt herlighed! Der er »naturligvis« ingen nød, ingen sygdom, intet savn – alt er »herligt«! Det kan ikke være anderledes, når Messias er kommet! Han er jo almægtig!

Nu forstod han det uforståelige, at Messias, Kristus er kommet, og at al magt i Himmelen og på jorden er overgivet Ham, men at Han »kun« virker og åbenbarer sig som *Jesus*, d.v.s. den korsfæstede, indtil Han åbenbarer sig i synlig herlighed og kraft for alverden.

Han virker altså fortsat ved korsets svaghed og dårskab og udfrier ikke sine efterfølgere fra verdens had, forfølgelser, sygdom og martyrium – ikke, at Han ikke formår det – heller ikke, at Han ikke undertiden gør det – men således, at Han herliggør sig ved at skabe efterfølgere, i hvem Han vinder skikkelse, så de følger Ham, der heller ikke blev udfriet fra korsets trængsel, men sejrede til Guds ære ved at forblive tro til det sidste.

Paulus er selv eksemplet over alle eksempler herpå, thi listen over de trængsler, Gud ikke skånede ham for, synes næsten endeløs – men i alt dette mere end sejrede han ved Ham, der elskede ham.

Til sidst

Kristus (Messias, Befrieren, Den af Gud salvede) døde for vore synder, efter Skrifterne (1. Kor. 15,3).

Dette »utrolige« blev åbenbart Saul – og det vendte op og ned på alt i hans tilværelse. Han havde hidtil ikke forstået, hvem Messias er, hvad Han vil gøre, og hvad Skrifterne siger herom.

Kristus døde virkelig og blev som alle andre døde begravet, hvormed ethvert menneskeligt håb, om at han skulle være Messias, var udslukket. Han er opstået på den tredie dag, ligeledes efter Skrifterne – og blev set af apostlene, sine brødre og adskillige disciple, sidst af alle af Paulus.

Af Ham, denne Jesus, der er Kristus,

er Guds frelse i hele dens fylde fuldbyrdet een gang for alle. Han er den retfærdighed, som ingen kan se, men som Han gik til Faderen med (Johs. 16,10). Som Han er skjult, er vort nye og evige liv skjult med Ham i Gud (Kol. 3,3). Lige så lidt som lovgøringer kan føje noget som helst til Hans fuldbragte frelsesværk, som Faderen

har »godkendt« ved at oprejse Ham fra graven, kan det føje noget til vor retfærdighed, helliggørelse eller forløsning.

Lad os derfor øse vand med glæde af frelsens kilder, thi kun i den fuldendte og fuldbragte frelse er der kraft til det, vi måske alle længes efter: at ligne Ham mere – at følge Ham tættere efter – at gøre fyldest

i Hans øjne!

Til forn jeg gik og tænkte på bedring, bøn og tro, som aldrig gav mit hjerte husvalse og ro.

Nu tænker jeg på Jesus, hvor ømt Han elsker mig! På korset Han ofrede sig!

Synd, retfærdighed og dom (Johs. 16,8-11)

Når vi lytter til vor Herre Jesus, lægger vi mærke til, at han anvender ord, som vi alle kender, men at de har en betydning, som ingen kender af sig selv. Det gælder de tre ord, der står som overskrift over denne artikel.

Synd

Enhver mener at vide, hvad synd er, men det er ikke tilfældet. Uden Helligåndens overbevisning ved vi kun, hvad vore synder, overtrædelser og misgerninger er. Dem lider vor samvittighed under, hvis vi ikke er helt fordærvede.

Guds hellige lov overbeviser os om vore synder, men den formår ikke at overbevise os om vor synd.

Vore synder er overtrædelser af Guds bud, men vor synd er, at vi ikke tror på Herren Jesus, vor Frelser og Forløser.

Vore synder tynger os, men vor synd tynger os ikke så meget. Der er endda nogle, der synes, det er fromt at tvivle på, at Jesus har båret dem alle på sit legeme op på korsets træ og taget Guds straf over dem på sig.

Tvivl er imidlertid ikke et udtryk for fromhed, men for hovmod. Man vil ikke være så lille, at man bliver frelst af Guds nåde – ene og alene af Guds nåde for Kristis skyld.

Hvis det er fromt at tvivle på Guds uforskyldte nåde, så var kong *David* alt andet end from. I Salme 51 beder han, der havde syndet groft, Gud om at tvætte ham *fuldkommen ren*, ja *hvidere end sne* og skabe et rent hjerte i ham og give ham en ny og stadig ånd i hans indre – han går så vidt, at han beder Gud om at *glæde ham igen* med sin frelse, og i vers 16 hører vi hans forunderlige ord: »Fri mig fra blodskyld, min frelses Gud, så skal min tunge lovsynge Din *retfærd!*«

Han er manden efter Guds hjerte, thi han troede imod al from religiøsitet på, at Gud var retfærdig, når han tvættede ham hvidere end sne og glædede ham med sin frelse.

Her er ingen falsk ydmyghed. Her er derimod den ægte ydmyghed, der med håb imod ethvert menneskeligt håb stoler på Gud og ærer Ham ved at holde Ham for

sanddru.

Helligånden stod ham ikke imod. Den støttede ham. Loven havde overbevist ham om hans synder, men Helligånden overbeviste ham ikke om synd, thi han troede på Guds frelse. Hans ord i Salme 51 blev ikke afvist af vor Gud, der er retfærdig, men blev godkendt og opbevaret som et ord, der aldrig skal forgå, men er evigt sandt.

Jeg kendte en agtværdig dame, der aldrig kunne tilgive David for det forfærdelige, han havde bedrevet. Den menneskelige retfærdighed og anstændighed kan umuligt tilgive ham, men Gud kan, uden at tilsidesætte retfærdighedens krav på straf.

Retfærdighed

Dette begreb mener vi at kende, men uden Helligåndens overbevisning fatter ingen, at retfærdighed er, »at Jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere.«

Dette sagde Jesus den sidste aften, da han vidste, at hans time var kommet til at gå bort fra denne verden til Faderen (Johs. 13,1). Senere på aftenen bad han sin ypperstepræstelige bøn, hvor vi hører disse forunderlige ord: »Jeg har herliggjort Dig på jorden ved at fuldføre den gerning, Du har givet mig at gøre« (17,4) og: »Nu kommer jeg til Dig« (vers 13).

Vor Herre Jesus gik til Faderen med fuldbragt frelsesværk. Det er retfærdigheden. Det er ikke nogen mangelfuld retfærdighed. Den er fuldkommen og skal ikke suppleres med nogen yderligere gerning.

Jesus sagde: »og I ser mig ikke længere.« Det er hans karakteristik af retfærdigheden. Den er usynlig, thi Han er usynlig, og Han er vor retfærdighed.

Kunne man ikke se den på Paulus? Vi kan jo ikke finde nogen synd eller efterladenhed hos ham. Han var sig heller ikke selv bevidst om nogen synd. Alligevel understreger han, at »dermed er jeg ikke retfærdiggjort« (1. Kor. 4,4).

Nej, retfærdigheden kan ikke ses hos noget menneske, end ikke hos den helligste af alle. Den overgår alt, hvad der kan ses. Den består endog for Gud.

Du kan heller ikke se den hos dig selv.

Hvis du venter på at få den at se hos dig selv, kan du vente så længe, at du måske aldrig får den at »se« i Jesus – i Ham alene!

Men den tilregnes dig ved tro på Ham, og den bærer sin frugt i dit liv, om du vandrer i Lyset og følger Ham, men det er noget andet.

Han, der gik til Faderen via Golgatas Kors, hvor han, der var uden synd, blev knust for vor brødes skyld, og straffen kom over ham i stedet for over os, Han, der døde i vort sted, men blev oprejst fra de døde, Han alene er vor retfærdighed. Vi ser Ham først, når Han kommer igen, og da bliver vi Ham lige. Først da kan retfærdigheden også ses på os. Indtil da »ser« vi den »kun« i troen.

Den retfærdighed, vi ikke kan se, fordi Jesus er gået til Faderen og er blevet modtaget af Ham, er prøvet i alt, er aldeles fuldkommen, er absolut, er i enhver henseende strålende som solen, når den stråler på sin middagshøjde.

Vi kan ikke tåle at se Ham, der er vor retfærdighed, før vi bliver iført opstandelseslegemer, men vi kan tro Ham, stole på Ham, adlyde Ham, følge Ham, altsammen nåde over nåde.

Vi kan også elske Ham – kan vi andet, når vi betænker, hvad han har fuldført for os, og hvad han har skænket os i sin ubegribelige kærlighed til dig og mig?

Han er vor retfærdighed. Den er ikke et begreb, men en person: vor Frelser og Herre.

Med Ham som din Frelser og Herre er du fuldkommen ren, hvidere end sne, mættet med glæde over hans retfærdighed, fyldt af en Ånd uden svig, frelst og fri – en ny skabning – Guds underværk – uden frygt for døden og dommen – rede til al god gerning.

Dom

Også dette ord har et indhold, som vi kun kan gribe, når Helligånden overbeviser os derom.

Her siger Herren, at Helligånden overbeviser om dom: at denne verdens fyrste er dømt.

Menneskenes dommere kan fælde dom

over mennesker, men ikke over denne verdens fyrste, satan. De kan frikende mennesker, så de ikke dømmes, men de kan ikke frigøre dem fra denne verdens fyrste.

»Nu går der dom over denne verdens fyrste,« sagde Jesus, da hans sjæl var forfærdet (Johs. 12,27-32). Satan er dømfældt. Det skete på Golgata. Pilatus dømte Jesus til døden, og den korsfæstede Frelser dømte denne verdens fyrste, kastede ham ud og overtog som Den Opstandne al magt i himmelen og på jorden, altså al magt i den usynlige og den synlige verden.

Han ikke blot frikender os og skænker os sin retfærdighed, men frigør os også fra al satans magt.

Lad Helligånden overbevise dig herom! Fornuften kan ikke forstå det, erfaringerne bekræfter det ikke, og viljen kan ikke tilstrækkelig kraft til at gribe det.

Nej, det er helt uden for vor rækkevidde. Det er som alt guddommeligt for stort for os.

Troen alene griber det og fastholder det med håb imod håb. Jeg tænker ikke på troen på *det* – jeg tænker på troen på *HAM*, der har fuldbyrdet den fuldkomne frelse, der indbefatter, at denne verdens fyrste er kastet ud og Menneskesønnen har taget al magten fra ham.

Lad Helligånden herliggøre Jesus for dig, da tvivler du ikke på, at dette er dommen: at denne verdens fyrste er dømt.

Jesus siger imidlertid også, at »dette er dommen, at Lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket mere end Lyset; thi deres gerninger var onde. Thi enhver, som øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, som gør sandheden, kommer til Lyset, for at det må blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud« (Johs. 3,19-21).

Her er to grupper af mennesker: de, som øver ondt, og de, som gør sandheden.

De første er ikke født på ny, men det er de sidste.

Blev de da født på ny, fordi de gjorde sandheden og kom til Lyset, så det kunne blive åbenbart, at deres gerninger hidtil var gjort i Gud? Nej, langt fra! Menneskene (som de også hørte til) elskede Mørket mere end Lyset, thi deres gerninger var onde. Ingen gjorde godt, end ikke een (Rom. 3,9-20).

Hvordan blev de da friet fra dommen og født på ny? Jo, »Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved Ham. *Den, som tror på Ham, dømmes ikke*; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns navn« (Johs. 3,17-18).

De var som alle andre mennesker syndere. Det vidste de. Det vidnede deres samvittighed om. Men de blev ikke i den synd: ikke at tro på *HAM*, der gik til Faderen med fuldbragt frelsesværk og var deres retfærdighed. Helligånden overbeviste dem derom, og de lod sig overbevise. Fra da af var de nye mennesker, der gjorde sandheden og kom til Lyset, ja vandrede i Lyset.

De, der ikke troede på *HAM*, forblev under dommen, at de elskede mørket mere end Lyset; derfor fortsatte de med at øve ondt.

Sandelig har ordet »dommen« et indhold, som ingen begriber, om ikke han lader Helligånden overbevise ham om, hvad Jesus mener.

Sandhedens Ånd

Jesus er Sandheden. Hans Ånd er følgelig Sandhedens Ånd. Han viger ikke fra, hvad Jesus har sagt, hvor forunderligt det end lyder i vore øren. Han vejleder os til hele

Sandheden og herliggør Ham, der er Sandheden. Således herliggør Han Guds ord, det herlige evangelium, og da synger vi den gamle sang, som desværre næsten aldrig synges mere, hvorfor jeg lader den lyde her:

Intet er så saligt som at bo hos Gud
og bevaret være på Hans Almagtsbud,
intet selv at eje, dog på Herrens ord
eje, hvad Han ejer, spise ved Han
bord.

Intet er så saligt, som når alt er brændt,
hvad der er vort eget, ej fra Himlen
sendt,
da at finde bolig, ej med guld betalt,
og som barn i huset dog besidde alt.

Intet er så saligt som det liv, man har
fået blot af nåde, ussel som man var.
Dette liv kan leves ved dets egen kraft,
Jesus er jo livet, møjen Han har haft.

Intet er så saligt som at vandre om
fri for al bekymring, uden frygt for
dom,
blot i tro på Jesus og hvad Han har
gjort,
tro det er i orden, både småt og stort.

Intet er så saligt som at hvile ud
hos sin kære Frelser, fri fra lovens
bud,
ikke mer at pines af, hvad Han tog
bort,
ej at skulle gøre, hvad der alt er gjort.

Intet er så saligt som at bo hos Gud
i en evig bolig, i Hans Almagtskrud!
Synd og død og djævel, mennesker og
magt
rokker ej en tøddel af, hvad Gud har
sagt.

Ikke med min egen retfærdighed

Der er to slags retfærdighed: vor egen og Guds. Det er vigtigt at forstå, hvorledes de forholder sig til hinanden.

Vor egen retfærdighed kan være beundringsværdig. Saul fra Tarsus havde en retfærdighed, der var udadledig. Han havde opfyldt de krav, Guds lov efter dens bogstav stiller.

Kan man deraf slutte, at hans og Guds retfærdighed var hinanden ganske nær? Nej, de var snarere hinandens modsætninger, ja fjender. Skulle Saul få del i Guds retfærdighed, måtte hele hans egen retfærdighed kasseres. Gud bygger aldrig sin retfærdighed på menneskers, end ikke når de som Saul fra Tarsus er udadledige efter

lovretfærdighedens krav.

Saul var imidlertid alt andet end parat til at kassere sin forbløffende retfærdighed. Den var jo selve hans liv. Han blev imidlertid som apostelen Paulus ikke alene rede til at kassere den, men også til at fremhæve, at han under ingen omstændigheder ville findes i Kristus med »min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men (kun) med den, der fås ved tro på Kristus, retfærdigheden fra Gud« (Fil. 3,9).

Det er, som om han står i et valg imellem den retfærdighed, der kommer fra ham, og den retfærdighed, der kommer fra Gud, altså i valget imellem sin egen retfærdighed og Guds.

Det valg står vi også i.

Vor egen retfærdighed

Lad os forestille os, at den er lige så »fuldkommen« som Sauls, hvad da? Da er der stor fare for, at vi ikke »har brug for« nogen anden retfærdighed. Da har vi gjort »vort bedste«, og det er lykkedes. Hvad kan Gud fordre mere? Hvis Gud er retfærdig, må han i hvert fald tage imod de retfærdige.

Hvis det ikke er lykkedes så fuldkomment som i Sauls tilfælde, men vor retfærdighed alligevel er »det bedste, vi kunne udrette«, hvad så? Må Gud så ikke, hvis han er retfærdig, godkende, at vi har gjort

vort bedste, og i nåde bære over med, hvad der fattes os i den fuldkomne retfærdighed?

Hvis vor retfærdighed er brudt sammen, og vi også i egne øjne står som syndere uden nogen egen retfærdighed, så er alt håb vel ude. Hvis Gud er retfærdig, må han forkaste sådan nogle usle syndere, der ikke har nogen retfærdighed at fremvise.

Efter denne tankegang står Saul fra Tarsus Gud nærmest, dernæst de, der har gjort deres bedste – og allerlængst borte syndere uden nogen retfærdighed.

Guds tanker er imidlertid, også hvad retfærdighed angår, himmelhøjt over vore.

Det sagde vor Herre Jesus med disse ord: »Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.« Og han viste det ved at sidde til bords med syndere og toldere. Og han fuldbrogede det, da han tog roveren på korset med sig i Paradis.

Vor egen retfærdighed nærmere belyst

Hvor udadledig og »fuldkommen« vor retfærdighed end er, så er den i Guds øjne alt andet end fuldkommen.

Sauls retfærdighed var uden kærlighed til små mennesker, der ikke kunne måle sig med ham i retfærdighed. Der er ofte et skjult åndeligt hovmod i den stærke menneskelige retfærdighed og derfor en mangel på det rette sindelag.

I Sauls tilfælde var der et forfærdeligt fjendskab imod Herren Jesus og hans små venner.

Hvis vi holder på vor egen retfærdighed, da afslører vi, at vort kendskab til Gud er såre begrænset.

I Hans øjne findes der ingen retfærdig, end ikke een. Den allermost retfærdige af alle, Saul fra Tarsus, var den største af alle syndere.

Vor egen retfærdighed er og forbliver en del af os, d.v.s. en del af det syndige menneske, der ikke kan frelse sig selv. Den er med andre ord en del af faldet. Den er nedenfra og forbliver nedenfra. Det forstod Saul fra Tarsus ikke, men det forstod apostelen Paulus, og derfor ville han ikke findes med sin egen retfærdighed.

Vi skal ikke forsøge at tage den med over i Guds rige. Vi skal ikke sammenblande det, som er nedenfra, med den retfærdighed, som er ovenfra og kommer ned til os ovenfra. Det er svært for retfærdige at blive frelst, thi det betyder jo, at de også som andre syndere »kun« blev frelst af nåde, og at Gud ikke foretrak dem for syndere og toldere.

Det gik op for Paulus, at i ham, d.v.s. hans kød, boede intet godt. Hans retfærdighed var ikke god. Ingen menneskelig retfærdighed er god. Herren sagde til sine

disciple: »Når I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver...« Det onde menneske med den onde retfærdighed kan gøre noget godt – men det forandrer ikke ham selv, og det frelser ham ikke.

Vi skal ikke ringeagte andres retfærdighed. Vi kan nøjes med at ringeagte vor egen.

Guds retfærdighed

Den menneskelige retfærdighed er en egenskab hos mennesket, en egenskab iblandt så mange andre. Man kan derfor sige om en mand: »Han er retfærdig, men ikke venlig!« og om en kvinde: »Hun er hidsig, men altid retfærdig!«

Medens man således kan se på et menneske, at han har mange forskellige egenskaber, nogle positive, andre mindre positive, kan man ikke »betragte« Gud på samme måde.

Mon det overhovedet er tilbørligt at tale om Guds egenskaber? Bibelen siger, at Gud er kærlighed – altså ikke blot, at han er kærlig. Kærlighed er Guds væsen. Alle hans »egenskaber« er derfor kærlighedens udtryk. Det gælder også hans retfærdighed.

Det kan vi ikke forstå uden videre, thi vi ved ikke til bunds, hvad kærlighed og retfærdighed er. Vi kender dem kun i deres afsvækkede, relative form. Hos Gud er de fuldkomne i eet og alt, helt udenfor vor rækkevidde, helt udenfor vor fatteevne.

At de er fuldkomne betyder bl.a., at de intet har med sympati og antipati at gøre.

Hvis du vil have et indtryk af Guds retfærdighed, må du betragte vor Herre Jesus. Han virkeliggør den til fulde. Hvis du sammenligner Sauls retfærdighed med Hans, ser du, at der er en afgrund imellem Jesu retfærdighed og Sauls udadledige retfærdighed! Det samme er tilfældet med Hans og din retfærdighed.

Hvis du vil have et indtryk af Guds kærlighed, bør du ligeledes betragte vor Herre Jesus, der virkeliggjorde den til fulde. Bemærk, at den altid var af *hele* Jesu hjerte i forhold til Faderen og i forhold til hans næste.

De to, Guds retfærdighed og kærlighed kolliderede på Golgata! Nej, det er ikke sandt at sige sådan. De var eet og det samme. Gud er kærlighed og derfor retfærdig. Gud er retfærdig og derfor kærlighed. Thi Gud er kærlighed, den fuldkomne kærlighed, der ikke tyer til uretfærdighed for at løse et problem.

På Golgata åbner Gud sit væsen, der er kærlighed. Hans fjender kan ikke svække den. Således elsker Gud verden i dens ondskab, at Han gav sin Søn, den enbårne, hen for den. Her åbenbarer Han tillige sin retfærdighed. Den er eet med Hans kærlighed. Gud vil frelse, derfor lægger Han

verdens synd på sin elskede Søn, der ikke kendte til synd, og lægger tillige straffen på ham. Og Sønnen gør ikke modstand. Han elsker Faderen og gør derfor således, som Faderen har befaleet ham (Johs. 14,31).

Nu har Gud i sin almægtige kærlighed forligt verden med sig selv, idet Han har opretholdt den fuldkomne retfærdighed. Han har bortskaffet det, der hindrer os i at blive frelst: vor synd, idet Han har ladet retfærdighedens dom over den blive fuldbyrdet på Menneskesønnen, vor Herre Jesus.

Skulle vi tillade os at karakterisere Guds retfærdighed, må vi sige, at den er *ovenfra*. Den må altså komme ned til os, hvis vi skal få del i den. Og det er just, hvad den gør.

Der er adskillige vidnesbyrd om Guds retfærdighed allerede i Det gamle Testamente. Har man først fået øje på dem, ser man dem næsten overalt. Guds retfærdighed er det samme som *hans frelse* (se f. eks. Esajas 51,5-6 og 61,10); derfor vover syndere, endog David, at påkalde Guds *retfærdighed* (se som noget særligt påfaldende Salme 143,1-2 og 51,16).

Allermest »forargeligt« samler Paulus alle bibelske udsagn om Guds retfærdighed i ordene om, at Gud er retfærdig, når han retfærdiggør *den ugudelige*, der har tro på Jesus, men ikke har en eneste gerning at opvise (Rom. 4,5).

Som Gud er underfuld, er hans retfærdighed det også. Den kan ikke indpasses i nogen menneskelig opfattelse af retfærdighed og er derfor vanskelig at gribe for retfærdige mennesker.

Vi skal ikke »leve op til den«. Det er håbløst umuligt. Vi skal lade den »regne ned til os fra Himmelen«, så bærer den sin frugt i vort liv (Esaj. 45,8).

Lad os derfor med salmisterne bekendte følgende og fryde os derover:

»Men jeg, jeg vil altid håbe, blive ved at istemme Din pris; min mund skal vidne om *Din retfærd*, om *Din frelse* dagen lang; thi jeg kender ej ende derpå. Jeg vil minde om Den Herre HERRENS vælde, lovsynge *Din retfærd*, *kun den alene*« (Salme 71,14-16).

»Jeg vil høre, hvad Gud HERREN taler! Visselig taler Han *fred* til sit folk og til sine fromme og til dem, der vender deres hjerte til Ham. Ja, nær er *frelse* for dem, som frygter Ham, snart skal *herlighed* bo i vort land; *miskundhed* og *sandhed* mødes, *retfærd* og *fred* skal kysse hinanden; af jorden spirer sandhed frem, og *fra Himmelen skuer retfærd* ned« (Salme 85,9-12).

»*Retfærd* og *ret* er Din trones grundvold, *nåde* og *sandhed* står for Dit åsyn! Saligt det folk, der kender til frydesang, vandrer, HERRE, i Dit åsyns lys! De

lovsynger dagen igennem Dit navn, *ophøjes ved Din retfærdighed*» (Salme 89,15-17).

»*Sin frelse* har HERREN gjort kendt, åbenbart sin *retfærd* for folkenes øjne« (Salme 98,2).

»*Nådig* er HERREN og *retfærdig, barmhjertig*, det er vor Gud« (Salme 116,5).

»Dine præster være klædte i *retfærd*... Jeg klæder dets præster i *frelse*« (Salme 132,9 og 16).

Mest betagende er det at læse Salme 22, hvor Jesu lidelser på korset er til

stede, og lægge mærke til, at salmen, der rummer alle Herrens »uretfærdige« smerter, slutter således: »De skal forkynde et folk, der fødes, *Hans retfærdighed*, thi han greb ind til *frelse*« (Norsk overs.). Den svenske oversættelse siger: »...thi *Han har gjort det!*« En engelsk siger: »thi *det er fuldbragt!*«

Hvor er denne retfærdighed?

Vi må passe på, at vi ikke spekulerer så meget over Guds retfærdighed, at vi aldrig kommer til hvile. For megen spekulation risikerer at gøre Guds retfærdighed til et begreb, man kan fordybe sig tankemæssigt

i, altså til noget ved siden af Gud.

Det er kun delvist rigtigt, men det er ikke sandt. Guds retfærdighed er Gud selv, åbenbart i hans Søn, vor Herre Jesus. Han er Guds retfærdighed og vor retfærdighed. Følgelig er Han også vor fred.

Vidunderligt, ja saligt at have en sådan Frelser, en sådan retfærdighed! I den er Guds nåde betrygget, urokkelig og fast. I den er vor herliggørelse, thi den skænker os, hvad vi alle mistede: herligheden fra Gud. I den er det evige liv.

»Stol på Jesus! Det er alt!«

Syv lysestager og to lysestager

Den sidste bog i Bibelen er *Jesu Kristi åbenbaring*, som blev givet til kende for apostelen *Johannes* i billeder.

I kap. 1 hører vi om syv guldlysestager, i kap. 11 om to lysestager. Om disse sidste siges det ikke, at de er af guld.

De syv

Apostelen kom på Herrens dag i Ånden og hørte bag sig en stærk lyd som af en basun, der gav ham besked om at skrive, hvad han så, og sende det til syv navngivne menigheder i Lille-Asien.

Da han vendte sig om for at se, hvad det var for en røst, der talte med ham, så han syv guldlysestager og imellem dem en, der lignede en menneskesøn – hans udseende var som solen, når den skinner i sin kraft. Af denne fik han at vide, at de syv guldlysestager var de syv menigheder, som han skulle skrive til.

Læser vi de syv menighedsbreve, ser vi, at de fleste af menighederne havde store mangler. Der lyder såre alvorlige ord til dem.

Hvordan kan de da (ganske vist billedligt) fremstilles som *guldlysestager*? Vi synes ikke, at de var »guld kristne« (for at nævne Brorsons udtryk), slet ikke menigheden i Laodikea. Alligevel ser Johannes dem herliggjorte.

Det skyldes ikke dem, men Ham, der vandrer i deres midte. Han har med sit blod løst dem af deres synder og gjort dem til konger og præster for sin Gud og Fader (kap. 1,5-6). Han har med andre ord frelst dem *fuldkomment*. Enhver mangel og brist er borte.

Apostelen *Paulus* udtrykker det på sin måde: »Dem, Han forud kendte, dem har Han også forudbestemt til at blive Hans Søns billede lige, så Han kan være den førstefødte blandt mange brødre. Og dem, Han har forudbestemt, dem har Han også kaldet; og dem, Han har kaldet, dem har

Han også retfærdiggjort; og dem, Han har retfærdiggjort, dem *har Han også herliggjort*« (Rom. 8,29-30).

Kun den, der kender Gud, kan tale sådan og anskue menigheden sådan. Også hvad evangeliet angår, er vore tanker ikke Guds. Nej, som himmelen er højere end jorden, er Guds evangeliske tanker højere end vore. Derfor hører vi ofte noget om frelsen, der forekommer os »utroligt«, f.eks. det anførte ord af Paulus om, at herliggørelsen, som vi mener ligger i fremtiden, hos Gud er en fuldbyrdet kendsgerning.

Man tænker ikke ret om herliggørelsen, hvis man glemmer, *for hvilken pris* den er blevet til.

Jesus var i Guddomsherlighed, men gav afkald på den, tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Hvad det indebar af offer, gør vi os ingen forestilling om, fordi vi ikke har nogen anelse om den herlighed, Sønnen havde hos Faderen, før verden blev til (Johs. 17,5).

På forklarelsens bjerg havde han mulighed for at vende tilbage til herligheden. Han var næsten begyndt derpå, thi han blev forvandlet for deres øjne, og hans skikkelse strålede. Men *Moses* og *Elias* talte med ham om den udgang, han skulle fuldbyrde i Jerusalem.

Var han draget hjem til herligheden fra forklarelsens bjerg, havde Johannes på Patmos ikke set syv guldlysestager, thi da havde Jesus ikke købt menigheden med sit blod.

Det gjorde Han i *Getsemane*, på *Gabata* og på *Golgata*. Prisen var ubeskrivelig høj. Guds retfærdighed måtte opfyldes i eet og alt, altså også hvad angår Guds retfærdige straf af syndere. Den blev lagt på Ham i al dens gru.

Når Helligånden herliggør Kristus, er det Guds herlighed på Kristi martrede ansigt, Han åbenbarer for os. Da »ser« vi, at

midt i den dybeste fornærelse og en smerte, der overgår al forstand, stråler Guds kærlighed i dens over al erkendelse vidunderlige rigdom os alle i møde, skulle vi endog være Hans værste fjender. Ikke et bittert ord kommer over hans læber, thi der fandtes intet sådant i hans hjerte.

Den herlighed, Johannes så på Patmos, var ikke blot en ydre glans, men Guds væsens herlighed, fuld af hellighed, fuld af kærlighed, fuld af retfærdighed, nåde og kraft.

Med den herlighed har Han herliggjort sin menighed og vandrede derfor midt iblandt syv guldlysestager. Det er svært for os at tænke sådan om menigheden. Vi ser jo alle dens mangler og brist. Kun i samme grad, som vi lader os fylde af kærlighedens og sandhedens Ånd, kan vi tænke sådan uden at føle, at vi lyver. Og kun når vi tænker som Gud, taler vi ret til og om menigheden.

De to

I kap. 11 i Åbenb. ser Johannes Guds to vidner, klædte i sæk, profetere i et tusinde to hundrede og tredstydte dage. Det er de to olietræer og de to lysestager, som står for al jordens Herre.

Her er ikke guld at se, men sæk – ingen synlig herlighed, men ringhed, armod og fattigdom.

Det er Guds vidners skikkelse til enhver tid, men her koncentreret om de tre og et halvt år, der hos Daniel og i Johs. Åbenb. er den sidste epoke i historien inden vor Herres Jesu synlige genkomst og magtovertagelse.

De aflægger hele deres vidnesbyrd, der krones med martyriet. Her er ikke noget synligt guld, men her er *den prøvede tro*, der er mere værd end det guld, der prøves ved ild.

Derfor er disse to »lysestager« lige så herlige som de syv guldlysestager. Vor

hensøvede broder *Chr. Ramild* underskrev undertiden sine breve således: »din på vinger og på fødder Ramild« – en underskrift, der vidnede om, at han var både i »det himmelske« og på jorden.

Det er præcis en kristens »tilstand« og altså menighedens. Vi har fået plads sammen med Kristus i den himmelske verden (Efes. 2,6), og vi vandrer her på jorden. Kristus har altså herliggjort os. Derfor vil Han gøre det.

Syv er *fuldendelsens* tal, to er *vidnesbyrdets* (Herren sendte dem ud to og to). Det er ikke tilfældigt, at Johannes først ser de syv gulldyrestager, derefter får besked om at skrive de syv menighedsbreve og derefter ser de to lystemer, Herrens vidner, berøvet alt, hvad verden forstår ved herlighed, men trods det i stand til at fuldbyrde vidnesbyrdet om Herren helt ind i døden for Hans skyld.

Menigheden er virkelig underfuld. Herren har med et eneste offer for bestandig ført dem, der helliges, til *fuldendelse* (Hebr. 10,14). Det så Johannes, da han så

de syv gulldyrestager.

Skønt de var ført til fuldendelse, var de dog *under helligelse*. Derfor fik han besked om at skrive de syv menighedsbreve i kap. 2 og 3.

Og at det lykkedes, viser de to vidner. De var »på vinger (i det himmelske) og på fødder« (her på jorden i sæk, dog med guddommelig kraft), i stand til at aflægge hele deres vidnesbyrd med livet som indsats. De var med andre ord »guldkristne«, »gulldyrestager« midt på jorden.

Guds »evangeliske« tanker er ikke blot himmelhøjt over vore, men *omvendt* af dem, thi han begynder ikke med menighedens fejl og mangler, men med dens herliggørelse og fuldendelse.

Lær mig at tænke Dine tanker
og øves i at tænke dem!

Og når i angst mit hjerte banker,
da må Du kalde modet frem.

Når jeg har tænkt mig træt til døden,
sig så, hvad Du har tænkt, o Gud!

Da kan jeg se, at morgenrøden

bag tvivl og vånede vælder ud!

Du og jeg

De fleste af apostlenes breve i Det nye Testamente er sendt til lokale menigheder i forskellige byer.

Tænk, hvilken omsorg Herren har for dem! Der findes ikke på jorden nogen anden modtager af breve, henvendelser, annoncer og reklamer, der har modtaget noget, der blot tilnærmelsesvis er af samme værdi som de breve, menighederne har modtaget.

Tænk også på, hvad f.eks. *Paulus* var villig til at lide for menighedens skyld (2. Tim. 2,10, Kolos. 1,24 og 2,1, m.v.).

Tænk allermest på, hvad Kristus led for at købe menigheden med sit eget blod (Ap. G. 20,28).

Lad os ved det nye års begyndelse betænke, om Gud har noget at sige os som lemmer på Kristi legeme, menigheden.

Måske kan vi være mere for den end hidtil.

Den nye regering

Folketingsvalget d. 20. november førte til en ny regering, dannet af partiet Venstre og Det konservative Folkeparti, med Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti som parlamentarisk støtte.

Hvorfor faldt den gamle regering? Den har jo ført en økonomisk politik, der har skaffet Danmark anseelse i udlandet og ofte er blevet fremført som forbilledlig. Danmark er det land, der mindst af alle er blevet påvirket af den økonomiske krise efter terrorudåden d. 11. september. En af mine venner sagde: »Regeringen faldt på grund af sin anti-israelske politik!« Mange af Guds børn har bedt om, at den socialdemokratiske udenrigsminister *Mogens Lykketoft* måtte blive fjernet. Hans skarpe udfald imod Israel kunne kun opfattes som anti-israelske, skønt han benægtede, at han var andet end Israels ven og derfor sagde sandheden, også den ubehagelige.

Det er imidlertid altid farligt at røre ved Guds øjsten, og vi er mange, der takker Gud for, at Mogens Lykketoft, hans store begavelse til trods, ikke længer er Danmarks udenrigsminister.

Den begrundelse, at regeringen faldt som følge af sin anti-israelske udenrigsminister, vil næppe blive godkendt af andre end Guds børn, der er sig bevidst, at det er Gud, der indsætter dem, der skal styre, men også afsætter dem, og at Han lytter til sine børns bønner.

Den politiske begrundelse er, at regeringen faldt som følge af, at den ikke

vidste, hvad den skulle stille op med indvandrer-problemet. Dansk Folkeparti, der ønsker klare regler for indvandrere, er nu landets tredje største politiske parti.

En del meget unge mennesker kom i forgrunden ved dette valg, der jo tillige var et valg til amts- og kommunalrådene. Folketinget har nu et medlem på 19 år! Borgmesteren i landets næststørste by *Århus* er en ung dame på 29 år, og borgmesteren i landets sjette største by *Randers* er en ung mand på 25 år.

*

Venstres leder, cand. oekon. *Anders Fogh Rasmussen*, 48 år, er landets nye statsminister. Han er kendt for sit eksemplariske familieliv, sin enorme arbejdsevne og sin nærmest asketiske livsførelse. Han holder sig i form ved bl.a. at løbe ti kilometer, når lejlighed gives dertil.

På valgaftenen gjorde han indtryk ved sin optræden og sin tale: »Vi modtager denne valgsejr med ydmyghed og vil forvalte den tillid, der er vist os, i ansvarlighed og med pligtfølelse.«

Udenrigsminister er den konservative dr. phil. *Per Stig Møller*, der anses for Folketingets lærdeste herre. Hans store biografi om *Kaj Munk*, der udkom for et års tid siden, har vakt almindelig beundring og har længe været en af de mest solgte bøger. Udenrigsministeren, der en tid var lektor ved Sorbonne i Paris, behersker

hovedsprogene og virker mere kultiveret end Mogens Lykketoft. Men han har ikke kunnet trænge igennem til den brede befolkning, der oplever ham for akademisk.

Finansminister er cand. polit. *Thor Pedersen*, en kendt erhvervsmand, der har været Venstres finanspolitiske ordfører en årrække.

Disse tre ministre har de tungeste poster i regeringen. De har alle tre ministererfaring som henholdsvis skatteminister, miljøminister og indenrigsminister under *Poul Schlüter*. Ministrenes antal er reduceret til atten. Statsministeren har gennemført en gennemgribende forenkling af administrationen, måske den største omlægning af det statslige apparat siden 1953.

Et helt nyt ministerium, der bl.a. har integrationen af indvandrere som sit ressort, er overdraget *Berthel Haarder*, der var undervisningsminister i 10 år under Poul Schlüter. Han er af uddannelse cand. scient. pol. og har siddet i Europaparlamentet en årrække.

Fem af de atten ministre er kvinder. Medens disse linier skrives dagen efter, at ministrene har modtaget dronningens udnævnelse, har den kvindelige kirkeminister sagt, at hun måske ikke vil godkende en ny salmebog, hvilket, hvis hun fastholder det, vil glæde mange. Hun nævnte selv nogle salmer, som den jævne mand holder af, men som salmebogsudvalget vil have slettet.

Der er mange akademikere i regeringen, forhåbentlig ikke for mange. Skulle man give den en ikke-politisk karakteristik, kunne man måske sige, at den har et grundtvisk præg.

Lad os bede for ministrene! De behøver mere end deres egen visdom for at lede vort land i denne tid, da ondskabens åndsmagter sætter så voldsomt an på hele menneskeheden. De fleste af dem har en overvældende arbejdsbyrde.

Regeringen er under skarp observation af udlandet. Den er måske den mest »borgerlige« regering i Europa, mere »gammeltdags« og »fædrelandsbundet«, end de »frisindede« og venstreorienterede regeringer rundt omkring synes om. Man har allerede kaldt den fascistisk!

En tysk kommentator sagde, at Danmark egentlig ikke hører med i EU, når regeringen vil stramme indvandrerpolitiken.

Nej, vi hører ikke hjemme i EU og i verdenssamfundet. Måtte den ny regering selv sande det!

Integrationsminister Berthel Haarder er tillige Europa-minister, hvilket vi ikke er så glade for, thi han er i høj grad for medlemskab af EU og har, som før nævnt, siddet i Europaparlamentet i mange år.

*

Det første, vor nye udenrigsminister *udtalte om forholdet imellem Israel* og araberne, var ganske anderledes end det, vi hørte, da Mogens Lykketoft beklædte den post. Per Stig Møller sagde: »Det undrer mig, at Arafat ikke kan finde alle de terrorister, israelerne finder; det tyder på dårligt arbejde af hans politi; jeg overvejer derfor at inddrage den støtte til Arafats politi, som vi hidtil har ydet.«

Den nye regering har med andre ord anlagt en helt anden tone, der er alt andet end fjendtlig imod Israel. Det er vi glade for; det har større betydning, end regeringen måske selv forstår.

Lad os fortsætte med at bønfalde Gud om at knytte vort land uløseligt til Israel. Det indebærer, at vi kommer helt ud af »verdenssamfundet«, helt ud af EU og alle de andre overnationalt enheder af babylonisk ånd.

Dette har regeringen næppe lyst, end

sige magt til.

Det ligger ganske udenfor vort folks egne ønsker og egen rækkevidde. Men for Gud er alt muligt, også dette. Da jeg for nylig læste kap. 38 i Jobs bog, fik jeg et overvældende indtryk af, hvem HAN er, som vi beder til.

Samme dag den nye regering tiltrådte, læste jeg lidt i biografien om Hudson Taylors efterfølger som leder af Kina Indland Missionen, *D. E. Hoste*. Han var officer af uddannelse, blev grebet af Herren under en af Moodys evangeliske mødeserier og rejste senere sammen med fem andre unge mænd, der var uddannet i Cambridge, til Kina. Han var præget af en enkel, bibelsk tænke- og talemåde og en militær selvdisciplin, men havde ikke opsigtsvækkende nådegaver og var i hele sin færd tilbageholdende, nøgtern og uden store ord. Det kom som en overraskelse for ham og for mange andre, at Hudson Taylor udpegede ham som sin efterfølger; han afslog først at blive det og pegede på en anden ældre missionær, der havde godt lov blandt alle missionærerne – men Hudson Taylor holdt fast på, at det skulle være Hoste, som derfor, 38 år gammel, indvilligede i at overtage det ansvarsfulde lederskab, som han derefter varetog i 32 år.

Han ledede mest ved sit eksempel. Hver formiddag tilbragte han i bøn for samtlige missionærer, deres hustruer og børn. Han vidste, at han og alle missionærerne var i kamp mod ondskabens åndsmagter, en kamp, hvor det gjaldt om at holde ud.

Har vi glemt det?

Hvis vi har, er der endnu tid til at iføre sig Guds fulde rustning og tage del i kampen med troens åndelige våben, først og fremmest bøn, forbøn, påkaldelsen, taksigelsen og tilbedelsen – det eneste, der duer! Vi, der har god tid, har et større ansvar end alle de, der skal gøre fyldest på deres arbejdsplads – men selv de kan være med!

Vi kan lære af D. E. Hoste, men vi kan næppe gøre som han. For manges vedkommende ville det være en kamp på lovens grund, hvis de besluttede sig til at sætte hver formiddag til side til bøn.

Bed Gud om at gøre det klart for dig, hvordan du bedst deltager i denne kamp,

og Han vil lede dig, støtte dig og glæde dig derved, selv når kampen er hård.

Bøn er en livsholdning, et udtryk for den fulde afhængighed af Herren, den fulde tillid til Ham og den fulde villighed til at underordne alt under Hans vilje. Denne livsholdning er grundfæstet i Guds ord og søger sin næring deri. Den er derfor selvformægtende, ikke i selvpræsteret askese og lignende, heller ikke i hjemmelavet ydmyghed, men i hjertets grundindstilling: kærligheden, der ikke søger sit eget.

I denne grundindstilling beder man altid, men for de flestes vedkommende mest uden ord. Sindet er vendt imod Gud, også når det koncentrerer sig tankemæssigt om det foreliggende arbejde. Bøn i ord er ikke noget »mere« end den stadige bøn uden ord, men en fortsættelse af den. Således er bønningen ikke en præstation, men delagtighed i guddommelig natur, en usigelig gave – aldeles overvældende, når man slår op i Job 38!

Hoste foretrak at bede gående frem og tilbage i sit kontor – han bad højt, men ikke højroret. Ikke blot for Kina Indland Missionens dengang over tusinde missionærer bad han, men også for statsoverhoveder og regeringer rundt omkring på jorden. Han blev som gammel mand interneret af japanerne, men fortsatte sin bønnetjeneste, skønt hans kræfter var små – man hørte ham bl.a. bede for »Mr. Stalin«!

Alle hans bønner er opbevaret på guldalteret og vil i Guds time blive besvaret langt ud over, hvad hans tro tjener bad om, oplevede af bønnesvar eller kunne fatte, da han bad.

*

Hvad er tro? Det er ubegrænset tillid. Ubegrænset tillid kan man kun have til en, der har ubegrænset magt og er ubegrænset kærlighed.

Og det har og er Gud! Det har hans Søn, vor Herre Jesus, åbenbart. Guds kærlighed er ikke begrænset til velvilje. Den er velgerning, thi Hans kærlighed er almægtig.

Husk Guds ubegrænsede almagt og kærlighed, når du beder! Det er en hjælp til at bede i tro uden at tvivle.

Historie og politik

I umindelige tider er der skrevet beretninger om historiske begivenheder og *historiske* personligheder. I vor egen tid er det vanskeligt at holde tal på alle de bøger af denne art, der udgives.

Bibelen er i mangt og meget en histo-

risk bog, men af en helt anden art end alle andre historiske bøger.

Israels historie

Dette folks historie begynder med en mand, *Abraham*, før man overhovedet kan

tale om, at der var noget folk ved navn Israel.

Abraham, som i følge mange historikeres opfattelse ikke kan anses for en historisk person, voksede op i *Ur i Kaldæa*, en by, hvis eksistens er påvist gennem flere

udgravninger.

Historikerne vil være på »sikker« grund, når de beskriver historien, og det føler de sig ikke, når de i Første Mosebog læser om patriarkerne, Abraham, Isak og Jakob.

På helt »sikker« grund føler de sig først, når Israel er blevet en nation under kong David.

Det vil altså sige, at Gud lades ude af betragtning i den almindelige professionelle historieskrivning. Derfor begrundes de Israels histories forløb helt anderledes end i Kongebøgerne og Krønikebøgerne. Her er grunden til Israels folks ulykkelige skæbne, at de forlod HERREN deres Gud.

Men historikerne finder grunden hertil i de magtpolitiske forhold, først og fremmest i Ægypten, Assyrien, Babylon og Persien.

Israels storhedstid under Salomon benægtes ikke, men forklares ved, at Ægypten og de mesopotamiske storriger gennemgik en svaghedsperiode.

Rigets deling i Juda og Israel skyldes ikke Salomons frafald, men at de ti nordlige stammer aldrig havde følt sig knyttet til Davids dynasti og foretrak Shilo (Sikem) for Jerusalem.

Det var stormagterne, først Ægypten, så Assyrien, derefter Babel og endelig Persien, de to småstater måtte tilpasse sig så godt, de nu kunne, og det var også stormagterne, der bestemte, hvorledes gudsyrdelsen i Jerusalems tempel skulle være. Den levende Gud indtager ingen plads i historieskrivningen og historiebøgerne.

Abraham, Isak og Jakob tildeles en plads som kong Dan og andre sagnkonger i Danmarkshistorien.

Historie, være sig verdenshistorie, Danmarkshistorie, kirkehistorie, kulturhistorie, kunsthistorie, samtidshistorie eller andre grene af historien (slægtshistorie er jo på mode) er yderst interessant og uundværlig for enhver generation, hvis ikke den foretrækker at svæve frit i luften.

Politik

Historieskrivningen bidrager til at forstå den politik, staterne ned gennem tiderne har ført – stormagtspolitik – tilpasningspolitik – og alle de variationer heraf, som historien har så mange eksempler på (tænk blot på Danmark under besættelsen) – hvortil kommer indenrigspolitikken i alle dens aspekter.

Er historien først og fremmest bestemt af statsmænd, politikere, hærførere, eller er den bestemt af geografiske og klimatiske forhold? Er det enere, der har det afgørende ord, eller er det folkene som helhed? Hvilken betydning har religionsstiftere og filosoffer, hvilken vægt må man tillægge tradition og vane?

Politik er defineret som det muliges kunst, en definition der altså er begrænset til, hvad der er muligt. Men denne begrænsning opfattes højst forskelligt af et politisk og militært geni som Napoleon og en almindelig politiker.

For at samle os om en småstat som Danmark. Hvad går det politiske arbejde ud på her? Hvilke muligheder har politikerne?

Danmark har ingen grænser, der i sig selv udgør et forsvar imod en fjendtlig magt, og landet kan ved egen kraft aldrig opstille en hær, der er en stormagt jævnbyrdig. Denne betragtning fik *Hans Hedtoft* til at overbevise sit eget parti, socialdemokratiet, om, at kun som medlem af Nato havde vi en reel mulighed for ikke at blive en sovjet-russisk lydstat. Som medlem af Nato måtte vi opruste og indgå i et fælles forsvar med de andre Nato-medlemmer.

Hans politiske protege, *Jens Otto Krag*, fik i stadig stigende grad afgørende indflydelse på vort lands politiske udvikling, først som udenrigsminister, derefter som statsminister; hans største »bedrift« var at få vort land ind i EU.

Hvis en Åndens mand skulle skrive Danmarks-historien efter anden verdenskrig, ville den nok se anderledes ud end en historikers beskrivelse.

Jens Otto Krag kaldes af visse historikere for en statsmand af europæisk format. En Åndens mand vil næppe forkleine ham, men pege på, at Danmark siden 1972, da vi blev medlem af EU, har gennemgået en større forandring end i umindelige tider – og ikke ubetinget til det gode.

For det første er vor suverænitæt blevet begrænset i betydelig grad. For det andet er det blevet en multi-etnisk nation, hvilket det aldrig har været.

Vi er som medlem af FN, Nato og EU blevet en del af verdenssamfundet, hvilket politikerne formentlig vil beskrive som en uundgåelig kendsgerning for så lille en nation som vor – medens en Åndens mand snarere vil se det som noget i retning af Guds straf over et folk, der ganske som Israel har vendt Ham ryggen trods alle Hans velgørelser.

Politik og moral

Guds ord lærer os, at når et folks syndeskyld er blevet fuldmøden, må det regne med Guds straf. Den kan bestå i, at folket udslettes af nationernes tal.

Men gang på gang siges det i den danske politiske debat, at politik og moral ikke har noget med hinanden at gøre. Det er i bedste fald et postulat, som enhver politiker næppe selv tror på.

Vi ved alle, at politikerne nu stilles til ansvar for grusomheder og andre umoral-

ske handlinger mod mennesker, de har i deres magt. Nürnbergdomstolen indledte denne praksis. Nu har vi den faste domstol i Haag. Men politikerne stilles ikke til ansvar for deres private mangel på moral og for love som f.eks. loven, der frigav billedpornografien, eller loven, der legaliserer homoseksuelle parforhold.

Mon Gud også mener, at politik og moral ikke har noget med hinanden at gøre? Mon Gud fritager dem for ansvar?

Politik og moral er dybest set et spørgsmål, om der er plads til troen på Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, i det politiske arbejde i vort land. Det er der ikke, skønt Danmark kaldes et kristent land, og skønt det har så meget at takke Gud for, at taksigelsen aldrig burde høre op iblandt politikerne.

Det vigtigste, ja det afgørende i det politiske arbejde er at afvende, at vort folk synker så dybt i moralsk henseende, at dets syndeskyld bliver fuldmøden, og at Gud udtømmer sin vrede over det.

Det ser historikerne ikke. Det ser politikerne ikke. Men det ser Guds børn.

Politik og troen

Vort folk er under Guds vrede, skønt det endnu ikke er så tydeligt – kun de, der er fyldt af Guds Ånd, ser det! Guds vrede ytrer sig først i, at Han giver et folk hen i et uværdigt liv (Rom. 1,24 flg.). Det er i en forfærdelig grad blevet vort folks »skæbne«.

Når et folk gives hen, gives det hen i verdens ånd, medens Guds Ånd trækker sig tilbage. Det er i dette lys, vi må se vort medlemskab af »verdenssamfundet« i alle dets forgreninger, et Babylon, der helt har underkastet sig den ånd, der vil skabe fred på jorden uden Gud, den ånd, der kan alt uden Ham!

Det opleves endnu ikke af ret mange som Guds vrede over os og Hans straf – og dog begynder vort folk at mærke det.

Den store, næsten ukontrollerede indvandring af muslimer er et varsel om, hvad der kan ske. Mange af dem har aflagt ed på, at de vil kæmpe for Islam og det islamiske verdensherredømme og gerne dø for denne sag.

Der er allerede afsløret nogle med direkte forbindelse til terrororganisationerne, og hundredvis af dem jubledes over terrorudåden den 11. september.

Vil Gud i sin vrede en dag give os hen i et sådant mørke?

Politik er, som sagt, det muliges kunst – dermed er det sagt, at det ikke er politisk muligt at få vort folk ud af verdenssamfundet – heller ikke at løse indvandrersproblemet, så vi ikke har noget at frygte – ejheller at vende folket bort fra umoral til Guds bud – kort sagt, at det ikke er muligt for politikerne at løse de

overvældende problemer, som de selv har skabt uden at tænke nærmere over det.

Men troen er ikke begrænset til det mulige, ligeså lidt som den levende Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader er underlagt nogen begrænsning.

Troen er den eneste mulighed for vort folk, men troen er ikke alles – den er kun til stede i et ubetydeligt mindretal, der dog har den altafgørende betydning.

»Kan Gud?« spørger vi. »Gud kan!« er svaret.

Den verdensånd, der har underlagt sig vort folk, er ikke almægtig. Men den giver sig aldrig frivilligt. Vor Herre Jesus har besejret satan og alle hans dæmoner, verdensherskerne i dette mørke, og ført dem åbenlyst i sejrstog ved sit kors og sin opstandelse.

Verdensånden vil holde vort folk borte fra Gud, men Han vil, trods sin vrede, frelse.

Frelsen udvirker Han, når Han sender sin Ånd, den Ånd, der overbeviser verden om synd, om retfærdighed og om dom (Johs. 16,8-11). Helligånden kan, hvad ingen anden kan: overbevise (endog politikere) om synd: at de ikke tror på Jesus, Guds søn, verdens Frelser og Herre – og om retfærdighed, den retfærdighed, der bliver enhver, der er overbevist om synd, til del: at Jesus er gået til Faderen med fuldbragt frelse også for dem, og at Han, som de ikke kan se, er deres Retfærdighed ved tro alene – og at denne verdens fyrste, som hidtil har styret deres liv, er dømt, så de dermed er fri fra hans herredømme.

Troen ser historien i Ordets lys: Retfærdighed løfter et folk. Synd er folkenes skændsel. I overensstemmelse hermed beder troens folk om den frelse for vort folk, som Gud virker ved Sandhedens Ånd, der

overbeviser syndere om synd, om retfærdighed og om dom.

I Ordets lys ser troen, at Israels folk indtager en fremskudt plads iblandt nationerne. I den historiske periode, der kaldes hedningernes tider, har Israel ikke sit eget land, men bevares alligevel som folk af HERREN, deres Gud. Han kender historien fra begyndelsen til enden, og siger, at når Israel atter får sit land med Jerusalem som hovedstad, er hedningernes tider forbi. Ganske vist vil endnu en verdensheriker, lovløshedens menneske fremstå og samle folkene i et fælles had imod Israel og en fælles vilje om engang for alle at få det udryddet af jorden. Men forgæves!

Alt dette ser små, ustuderede, jævne mennesker, men politikerne og historikerne ser det ikke. Det vil altså sige, at det politiske og historisk-videnskabelige arbejde sker i blinde uden forbindelse med det altafgørende.

Dette er en realitet, vi nødig vil se i dens fulde betydning. Vi vil så gerne sætte vort håb eller en del af det til politikerne (nogle af dem), og nu, da vi har skiftet regering, håber vi, at f.eks. den nye udenrigsminister vil tale, handle og styre i overensstemmelse med Guds ords lys.

Hvor gerne vi end vil tro det bedste, må vi passe på, at vi ikke bliver naive, thi tro er ikke identisk med naivitet eller blåøjthed. Vel er vi taknemmelige for enhver ytring, der ikke er præget af antisemitisme, men af forståelse for Israel – men vort håb er ikke til noget menneske eller noget politisk parti – vort håb er til Gud den Almægtige, der kan gøre med nationerne, hvad Han vil – HAM, for hvem ingen af dem, end ikke de største, stærkeste og mægtigste, er mere end en dråbe på en spand eller et fnug på en vægt. Læs

ofte Job 38, så du bevarer og uddyber kendskabet til Ham, du beder til i Jesu navn!

Det for vort folk afgørende sker ikke på Christiansborg, men i Guds børns lønkamre, ved deres Gudstjenester og bønner møder. Her er i modsætning til politiske møder den direkte forbindelse til Ham, der ikke blot er vor Herre, men HERREN, d.v.s. alts og alles Herre.

Han, kun Han har magt til at føre vort land helt ud af »verdnessamfundet«, der en dag overtages af Anti-Krist.

Han, kun Han kan knytte os med ubrydelige bånd til Israel og således uddybe og befæste, hvad Han gjorde for os under besættelsen.

Men dette gør Han formentlig kun, hvis folket gribes af anger og higer efter omvendelse.

Men også det kan Han, kun Han udvirke ved sin Ånd, Sandhedens Ånd med dens guddommelige kraft til at overbevise. Og det beder vi Ham om, taknemmelige for hans ord: »Bed, så skal I få! Søg, så skal I finde! Bank på, så skal der lukkes op for jer!«

Gud har skænket os nådens og bønnens Ånd. Bemærk sammenhængen imellem nåden og bønner! Jo mindre du føler dig, des bedre kan du bede, thi des mere nåde skænker Herren dig!

Jo mindre du er, des mindre er du en hindring for Guds kraft!

Bøn er således ikke blot anderledes end politisk arbejde; det er det stik modsatte. Og det er (for at citere den jyske Ordets tjener) det eneste, der duer!

Men vi vil aldrig blive omtalt i historiebøgerne. Det, der virkelig duer, er skjult for politikere og historikere. Men tænk, om det står i Livets bog!